

ಮದುವೆಗಳು ನಡೆಯುವ ಕಾಲವಾದುದರಿಂದ ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಜನ ಕಿಕ್ಕಿರಿದು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಸತ್ಯವತಿ ಶೇರಿಂಗ್ ಆಟೋ ಇಳಿದು ಬಸ್ ನಿಲ್ದಾಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಹೋಗುವ ಗರುಡ ಬಸ್ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಸರಸರನೆ ಬಸ್ ಹತ್ತಿ ಹನ್ನೆರಡನೇ ನಂಬರ್ ಸೀಟನ್ನು ಹುಡುಕಿದಳು. ತಾನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳ ಕಿಟಕಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ದೀರ್ಘ ಉಸಿರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಸುಬ್ಬರಾಯ ಕಿಟಕಿ ಮೂಲಕ ಕೊಟ್ಟ ಬಟ್ಟೆಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾಲಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

“ಸತ್ಯವತಿ... ಜೋಪಾನ! ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಅಪ್ಪಯ್ಯ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರೋ ಮನುಷ್ಯ. ನಿನ್ನ ‘ಲಕಡಿ ಕಾ ಪೂಲು’ ಸ್ಟಾಪಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿಸೋದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದೀನಿ. ಸೆಲ್‌ಫೋನ್ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಾನೆ ಇಟ್ಟೋ. ಮಾಧವರಾಯರು ಬಂದು ನಿನ್ನ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾರೆ... ಏನೂ ಹೆದರ್ಬೇಡ. ಗೊತ್ತಾಯ್ತು...”

“ಸುಬ್ಬರಾಯಪ್ಪಾ... ನಿನ್ನ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿದೀನಿ. ನಾಳೆ ಹೆಚ್ಚುಕಮ್ಮಿ ಆಗ್ಬಾರದು... ನೋಡು...” ಎಂದಳು ಸತ್ಯವತಿ.

“ಮಾಧವರಾಯರ ಮಾತಂದ್ರೆ ಮಾತು! ತುಂಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಹೃದಯ ತೆಗೆದು ಅವು ಕೈಲಿಟ್ಟುಬಿಡ್ತೀಯೆ...” ಎಂದ ಸುಬ್ಬರಾಯ.

“ಆ... ದೊಡ್ಡಮನುಷ್ಯರಿಂದ್ರೇ ಬರೋದು ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟ...”

“ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ, ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗಿಬಾ... ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗುತ್ತೆ. ಸರಿ... ಬಸ್ಸು ಹೊರಡ್ತು ಜೋಪಾನ...” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಿಟಕಿ ಕಂಬಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದೆ ಸರಿದ.

ಸತ್ಯವತಿ ತಲೆದೂಗಿ ಕಾಲಿನ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ತನ್ನ ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಒಂದುಸಲ ತಡವಿ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು.

ಪರಿಚಯದವರು ಯಾರಾದರೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಾರೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡು ಬಸ್ಸಿನ ಒಳಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಪಕ್ಕದ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಹತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಸೀಟುಗಳು ಖಾಲಿಯಾಗೇ ಇದ್ದುವು. ಬಹುಶಃ ದಾರಿಮಧ್ಯೆ ಅಂಬಾಜೇಪೇಟೆ, ರಾಜೋಲು, ಪಾಲಕೊಲ್ಲುವಿನಲ್ಲಿ ಆ ಸೀಟುಗಳು ಭರ್ತಿಯಾಗಬಹುದೇನೋ? ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಸತ್ಯವತಿ.

ಏಸಿ ಬಸ್ಸು ಆದುದರಿಂದ ತಣ್ಣಗಿತ್ತು. ಬಸ್ ಹೊರಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೀರಿನ ಬಾಟಲ್, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ರೆಗ್ಲಿನಂತಹುದನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ. ಯಾವುದೋ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿದ್ದ ಪೈರಸಿ ಸೀಡಿಯು ಸಿನಿಮಾ ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಂಡಕ್ಟರ್ ಅಪ್ಪಯ್ಯ ಬಂದು ಎಲ್ಲರ ಟಿಕೆಟ್ ಚೆಕ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಸತ್ಯವತಿ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮೊದಲಸಾರಿ. ಆ ಮಹಾನಗರವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದಳೇ ಹೊರತು ಎಂದೂ ತಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಕನಸು ಮನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ!...

ಸತ್ಯವತಿಗೆ, ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತನಗೇ ವಿಚಿತ್ರ, ವಿಸ್ಮಯ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಾಮೂಲಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲಬಾರಿ ಹತ್ತಿದ ಏಸಿ ಬಸ್ಸನ್ನೂ, ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತರವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹೊಸ ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗ ಆನಂದಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿ ಅವಳದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಕಳೆದ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಘಟನೆಗಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ರೀಲಿನಂತೆ ಸರಿದಾಡತೊಡಗಿದುವು.

ಆ ದಿವಸ ಸತ್ಯವತಿ ವೀರಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಚಿತ್ತೆಗಾಗಿ ಅಮಲಾಪುರದ ಡಾಕ್ಟರ್